

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Tertiam Partem Summæ Theologiæ. Cum Commentariis
Reuerendiss. D. Thomæ de Vio Caietani Cardinalis S. Sixti, Et Opvscvlis
Eivsdem In tres Tomos distinctis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

4. Vtrum habuerit omnipotentiam respectu propriæ suę voluntatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72797)

potentiam respectu proprii corporis. Hac conclusio non aliter probatur, sed ex precedenti articulo ut clara relinquitur. Et hoc intellige sobrie, hoc est de omnipotentia respectu & naturalium & miraculorum transmutationum, non respectu conservacionis ex nihilo, aut annihilacionis, ut in precedenti articulo determinatum est. Subdit tamen Auctor, unde possis doctorum dicta intelligere absque dicta conclusio nis praedictio, quod scilicet haec omnipotentia attributa invenitur magis verbo Dei, quam animae Christi, in tantum, ut inentias forte negantur ab anima Christi, si & attributum verbo, quia virtus actio nis factiva, principali agenti attribuitur simpliciter, instrumentum autem, igno- so praesertim, aut non attribuitur, aut etiam aufer- tur.

iacendi poenaltibus huius vite, ut infra dicitur. **A** III. dicendum, quod imaginationi, si fuerit fortis, naturali ter obedit corpus quantum ad aliqua, puta quantum ad casum de trabe in alto posita, quia imaginatio nata est esse principium motus localis, ut dicitur de Anima. Si militer etiam quantum ad altera tionem, quae est secundum calorem & frigus, & alia consequentia, eo quod ex imaginatione consequenter nate sunt consequi animae passiones, secundum quas movetur cor, & sic per commotionem spirituum, totum corpus alteratur. Alia vero dispositiones corporales, quae non habent naturalem ordinem ad imaginationem, non transmutantur ab imaginatione, quantumcumque sit fortis, puta figura manus vel pedis, vel aliquid simile.

ARTICULVS III.

Utrum anima Christi habuerit omnipotentiam respectu executionis suae voluntatis.

A D QVARTVM sic proceditur. Videtur, quod anima Christi non habuerit omnipotentiam respectu executionis propriae voluntatis. Dicit enim Mat. 7. quod ingressus domum, neminem voluit scire, & non potuit latere. Non ergo potuit in omnibus exequi propositum suae voluntatis.

¶ 2. Praet. Praeceptum est signum voluntatis, ut in prima parte dictum est. sed dominus quaedam facienda praecipit, quorum contraria acciderunt: dicitur enim Mat. 9. quod caecis illuminatis, comminatus est Iesus dicens, Videte ne quis sciatur, illi autem excentes, diffamaverunt illum per totam terram. Non ergo in omnibus potuit exequi propositum suae voluntatis.

¶ 3. Praet. Id, quod potest aliquis facere, non petit ab alio, sed dominus petiuit a patre, orando illud quod fieri volebat: dicit enim Luc. 6. quod exiit in montem orare, & erat pernoctans in oratione Dei, ergo non potuit exequi in om-

ni divina virtute, potuit instrumentaliter & non propria virtute, ut patet de operibus miraculosis.

¶ In responsione ad primum perspicue ex secunda responsione, quod distinctio in corpore articuli posita, non fuit comprehensiva omnium, quae Christi humana voluntas voluit fieri: quoniam sub neutro membro comprehenduntur quae Christus voluit per alios homines fieri quae non subiacebant potestati eius naturalis, aut gratuita, cuius executio ad humanam spectabat voluntatem: sed comprehendit omnes modos quibus anima Christi potest dici omnipotens, respectu executionis propriae voluntatis, scilicet respectu exequendorum per ipsum, & exequendorum instrumentaliter tantum per ipsum, Deo principaliter operante. Respectu siquidem reliquorum non ponitur omnipotens, iuxta hanc secundam responsionem aucto- ritate Agathonis firmatam.

¶ Sed dubio non caret haec secunda responsio, quomodo verificetur, quod Christus voluerit humana voluntate aliquid fieri per alios homines: & non potuerit facere quod sic fieret, cum minus potest sonare hoc videatur. Posset dici, quod verificatur de voluntate antecedente, non consequente, sed haec responsio non consonat Agathonis, quia hoc commune est voluntati tam divinae quam humanae, ut contra voluntatem antecedentem agatur. Sententia autem Agathonis, secundum differentiam inter divinam & humanam voluntatem in hoc, quod divina quaecumque voluit fecit, humana autem aliquid vult, & non potest, procedit ut patet in litera.

¶ Dicendum est ergo, quod non inconuenit, Christum humana voluntate uere voluisse aliquid per aliquos operatum, vel non operatum, cuius oppositum factum est, puta, potuit uelle, quod aliquis non peccaret, desiderando quod illi non offenderet Deum, & tamen ille peccabat, Christo non permittere secundum humanam voluntatem: quia non erat in potestate virtutis eius, cohibere peccatum contra peccantis voluntatem.

¶ Sed dubio non caret haec secunda responsio, quomodo verificetur, quod Christus voluerit humana voluntate aliquid fieri per alios homines: & non potuerit facere quod sic fieret, cum minus potest sonare hoc videatur. Posset dici, quod verificatur de voluntate antecedente, non consequente, sed haec responsio non consonat Agathonis, quia hoc commune est voluntati tam divinae quam humanae, ut contra voluntatem antecedentem agatur. Sententia autem Agathonis, secundum differentiam inter divinam & humanam voluntatem in hoc, quod divina quaecumque voluit fecit, humana autem aliquid vult, & non potest, procedit ut patet in litera.

¶ Dicendum est ergo, quod non inconuenit, Christum humana voluntate uere voluisse aliquid per aliquos operatum, vel non operatum, cuius oppositum factum est, puta, potuit uelle, quod aliquis non peccaret, desiderando quod illi non offenderet Deum, & tamen ille peccabat, Christo non permittere secundum humanam voluntatem: quia non erat in potestate virtutis eius, cohibere peccatum contra peccantis voluntatem.

¶ Dicendum est ergo, quod non inconuenit, Christum humana voluntate uere voluisse aliquid per aliquos operatum, vel non operatum, cuius oppositum factum est, puta, potuit uelle, quod aliquis non peccaret, desiderando quod illi non offenderet Deum, & tamen ille peccabat, Christo non permittere secundum humanam voluntatem: quia non erat in potestate virtutis eius, cohibere peccatum contra peccantis voluntatem.

¶ Dicendum est ergo, quod non inconuenit, Christum humana voluntate uere voluisse aliquid per aliquos operatum, vel non operatum, cuius oppositum factum est, puta, potuit uelle, quod aliquis non peccaret, desiderando quod illi non offenderet Deum, & tamen ille peccabat, Christo non permittere secundum humanam voluntatem: quia non erat in potestate virtutis eius, cohibere peccatum contra peccantis voluntatem.

In lib. q. 6. nouo test. qui dicitur: Deus quidem perdidit & q. 7. in p. ad rom. 4.

Art. 1. huius lib. & c. citatis in arg. sed cont.

Quae habetur in 1. 6. yn. gener. con- stancia med. illius in a- gatione 4. recepta est in 8. agione 6. 1. y. nod. g. neral. & 18. & 1. in a- gione 4. lib. 19. c. 18. post media.

q. 14. ar. 2.

li. 3. de aia. rex. 48. sic. quent. 10. 5

Art. 7.

citam. 2.

x. 7. q. 19. 2. a. med. cap. 1.

